

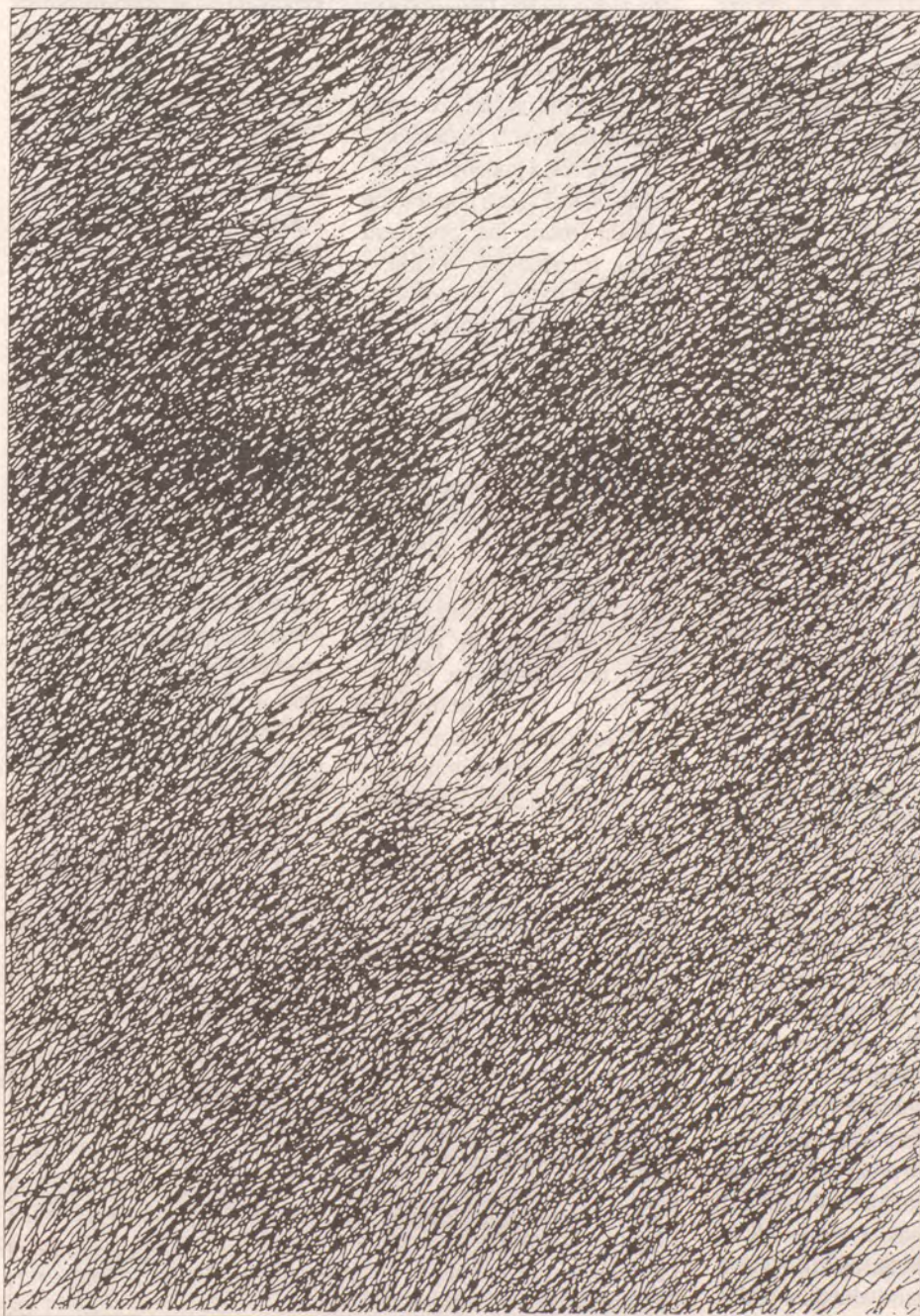
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 2

únor 1998

Cena : 8,- Kč

Z obsahu:

Podávání svatého
přijímání na ruku
(str. 4)

Tradiční filipovská
pout'
(str. 5)

Setkání maminek
v Litoměřicích
(str. 7)

Setkání dětí
v Mladé Boleslavi
(str. 8)

Skupina ŠalMíJá
v České Lípě
(str. 9)

Jak dopadly "První
Vánoce po povodni"?
(str. 12)

"Katolíci, kteří se setkávají každou neděli v kostele, jsou největší složkou národa, která se pravidelně setkává a co je nejdůležitější: jde společně za jediným cílem - Kristem"

Kardinál Miloslav Vlk

Diecézní výstava začíná v Praze

Výstavu "Z pokladů litoměřické diecéze", která probíhá na podzim v Litoměřicích, je možné od 5.2. do 29.3. shlédnout v hlavním výstavním sále Uměleckoprůmyslového muzea v Praze v ulici 17. listopadu.

Videokazeta o Paříži

V prosinci minulého roku prezentovala Sekce pro mládež ČBK v budově kláštera v Emauzích videokazetu "Paříž '97". Tato kazeta zachycuje ve 27 minutách průběh setkání. Film výstižně zachycuje atmosféru programu české skupiny. Bylo by vhodné tuto kazetu obstarat, promítnout na setkání farnosti a vyzvat mladé, kteří se setkání zúčastnili, aby videofilm doplnili o své osobní zážitky.

Videokazetu je možné získat na adrese Arcidiecézního centra pro mládež nebo přímo na biskupské konferenci:

ČBK - Sekce pro mládež, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/20 181 753. E-mail Arcidiecézního centra pro mládež: adcm-pha@comp.cz.

Nabídka exercií pro katechety

- Exerciie pro pedagogy a katechety 6.-10.7. na Svaté Hoře, vede P. Jaroslav Brož s KTF UK Praha. Pro kostelní zaměstnance a spolupracovníky 12.-16.10. tamtéž, vede P.L. Škrňa. Začátek první den večer, závěr poslední den ráno, cena 700 Kč, pro mládež a studenty možnost slevy. Přihlášky na adresu: *Exerciční dům Svatá Hora, 261 80 Příbram II.*

- Duchovní obnova pro pedagogy a vychovatele 2.-6.8. na Velehradě, vede P. Milo-

slav Fiala, O.Praem. Cena za pobyt: ubytování na osobu a noc v dvoulůžkovém pokoji 80-100 Kč, v jednolůžkovém 120-150 Kč. Celodenní strava 100 Kč. Poplatek se platí při nástupu, jednolůžkový pokoj nahlásit při objednání. Mládež, studující a sociálně slabí mohou požádat o slevu. Přihlášky: *Poutní a exerciční dům Velehrad, tel/fax 0632/71420.*

Diecézní setkání katechetů

bude zároveň metodickým dnem, slavnostním zakončením katechetického kursu i postní rekolekcí a uskuteční se v Litoměřicích o víkend 14.-15. března 1998. Tato rozsáhlejší akce bude jediná v tomto školním roce a prosím, abyste si na ni rezervovali celé dva dny.

Z programu (upřesnění bude v příštím Katechetickém věstníku):

SOBOTA: Mgr. Petr Lutka: Hudba v náboženství, Mgr. Jana Fellnerová: Pedagogické předpoklady katecheze a kázeň dětí, P. Pavel Procházka: Romská pastorace, dr. Helena Štátná: Informace z Národního katechetického střediska, Daniela Seitzová: Seznamujeme děti s Biblií. Slavnostní předávání vysvědčení absolventům kursu, mše sv. s otcem biskupem, křížová cesta, večerní tematická práce ve skupinách s přednášejícími.

NEDĚLE: Postní duchovní rekolekce, mše sv., vernisáž a meditace obrazů P. Weigela.

Ubytování a strava zajištěna, vzhledem k předpokládanému počtu účastníků bude sobotní program začínat v sále ZŠ B. Němcové (vedle parku). Upřesnění programu a mapka budou v příštím Katechetickém věstníku. Přesto vzhledem k nutnosti organizačního zajištění prosíme o Vaše včasné závazné písemné přihlášky na adresu Katechetického centra v Litoměřicích.

Povolání ke kněžství

Vzhledem ke zkušenostem z minulých let připomínáme postup pro podávání přihlášek (k formaci ke kněžství) do kněžského semináře.

Muž, který poznává povolání ke kněžství, podává přihlášku do kněžského semináře prostřednictvím svého faráře. Formulář přihlášky je k dispozici v semináři nebo na biskupství. Je možné si jej vyzvednout osobně nebo o něj požádat písemně či telefonicky.

Vyplněnou a podepsanou přihlášku včetně všech potřebných dokladů (rodný list, potvrzení o křtu, o biřmování, o církevním sňatku rodičů, životopis žadatele s fotografií formátu na OP, maturitní vysvědčení, lékařské vysvědčení) pro školní rok 1998/99 je třeba odevzdat do 15. března 1998 na Biskupství litoměřické prostřednictvím faráře, který připojí své testimonium o uchazeči. Je žádoucí, aby farář při předávání přihlášky na biskupství představil biskupovi uchazeče. Je potřeba závčas domluvit termín. Případně může farář přihlášku s doklady odeslat biskupovi do uvedeného termínu doporučenou poštou a uchazeče představit jindy.

Koncem března se plánuje

první část přijímacího řízení - psychotesty a rozhovor s psychologem. V této části se jedná o prověření především lidské a psychické připravenosti kandidáta k budoucí kněžské službě.

Druhá část přijímacího řízení probíhá po zpracování výsledků první části. Této části (vlastnímu přijímacímu pohovoru), v níž jde o ověření připravenosti kandidáta po stránce duchovní, intelektuální a pastorační, předsedá sám biskup za účasti rektora Arcibiskupského semináře v Praze, rektora Teologického konviktu v Litoměřicích a dalších členů určených biskupem.

K oběma částem přijímacího řízení budou uchazeči písemně pozváni.

Po poradě s komisí pak biskup rozhodne o jejich přijetí pro přípravu ke kněžství. Podle usnesení ČBK, v souladu s požadavkem "Pastores dabo vobis" (čl. 62) i po získaných zkušenostech mají kandidáti nejprve absolvovat přípravný ročník v Teologickém konviktu v Litoměřicích, kde má dozrát jejich rozhodnutí pro přípravu na kněžství (z původního "chtěl bych se připravovat" na "chci se zcela vážně připravovat na kněžství") a současně zde probíhá potřebná formace před vstupem do kněžského semináře a před studiem na teologické fakultě.

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: lubos.ruta@telecom.cz

http://web.telecom.cz/zdislava

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník III., číslo 2

Datum vydání: 8.2.1998

(uzávěrka příštího čísla 19.2.1998)

Cena: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Pomozme zachránit Nezbedu

Mnozí katecheté (účastníci celostátního setkání v Ústí n.O.) dostali v nedávné době dopis z redakce časopisu Nezbeda spolu s několika staršími čísly na ukázkou. Nezbeda je v současné době jediným dětským křesťanským zábavným časopisem pro školáky ve věku od 7 do 12 let. "Z hlediska zájmu o četbu časopisů zaujímají dnes u dětí školního věku první místa časopisy Bravo a Dívka", uvádí se v dopise. Protože se Nezbeda potýká v poslední době s nemalými ekonomickými problémy a mohlo by se stát, že by zanikl, chceme znovu podpořit jejich snahu a připojujeme se s prosbou o propagaci tohoto časopisu mezi dětmi ve farnostech nebo v hodinách náboženství. Časopis je opravdu dobrý, vychází jedenáctkrát ročně, obsahuje poutavé povídky, příběhy, rozhovory, soutěže a kvízy. Roční předplatné činí 121 Kč. Redakce je ochotna poslat na požádání reklamní balíček starších čísel. Adresa redakce: NEZBEDA, Divadelní 6, 760 01 Zlín.

Celostátní setkání katechetů

se bude konat po dvou letech opět v podzimním termínu pravděpodobně opět v Ústí nad Orlicí. Po minulých pozitivních zkušenostech už dopředu upozorňujeme na tuto akci. Jedinou velkou katechetickou akci v tomto kalendářním roce v Litoměřicích bude diecézní setkání katechetů 14.-15. března 1998.

Duchovní slovo

Mít odvahu přijmout Krista

Přicházíme do kostela našemu Pánu děkovat za vše, co naplňuje náš každodenní život. Za to, co jsme přijali jako radost i bolest, ale i za to, co jsme díky své slabé víře ještě zcela nepřijali. A zde je veliké množství podnětů, jak "přijít" na mši svatou. Kolik podnětů najdeme k tomu, aby naše účast nebyla jen z důvodu povinnosti, ale z touhy PŘIJMOUT KRISTA, potřeby setkat se s tím, kdo mne má rád. A to je ten nejkrásnější a nejradostnější důvod k návštěvě kostela.

Asi před rokem pan kardinál Vlk při jedné debatě uvedl skutečnost, že katolíci, kteří se setkávají každou neděli v kostele, jsou největší složkou národa, která se pravidelně setkává a co je nejdůležitější: jde společně za jediným cílem - Kristem. Je to potěšující skutečnost, která není jen k obdivu, ale k NAPLNĚNÍ! Mít konkrétní cíl a nést sám je veliká příležitost pro jedince k probuzení všech schopností na cestě za Pánem.

V tomto světle vidím velkou naději pro jednotlivce i pro celou naši církev, že můžeme, a za to je třeba děkovat, společně v rodině, ve farnosti, v diecézi, v celé naší vlasti prožít v této době obnovu našeho vztahu ke Kristu. On je ve své lásce k nám velice konkrétní a dostatečně srozumitelný.

S osobním Kristem se setkáváme:

1. ve Slově - "Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to slovo byl Bůh." (Jan 1, 1)
2. v Eucharistii - "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." (Jan 6, 54)
3. ve společenství - "Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich." (Mt 18, 20)

Jsou to situace, kdy se s Ním

můžeme setkávat v naprosté svobodě a zároveň zakoušet jeho přítomnost. Zde se prožívá skutečně moje víra a zároveň roste můj osobní vztah ke Kristu. To vše se děje nejen pro moji svatost, ale pro všechny, které potkávám a ke kterým jsem poslán. Kněz jasně a konkrétně na

závěr každé mše svaté vyzývá všechny: "Jděte ve jménu Páně!" (Dle latinského překladu: Jděte, jste posláni!)

Existuje jedno krásné přirovnání: "Když nemáš čas na setkání s Láskou, nemáš lásku k sobě."

Jak tedy prožívat a v konkrétnosti přijímat blízkost Krista? Jak mohu upevnit a rozvinout můj osobní vztah?

Víme jasně, že to, co "znesvěcuje" Kristovu přítomnost ať už ve Slově, v eucharistii nebo ve společenství je můj hřích. Nabízí se nám prostor k obnově, růstu. To je vždy veliká naděje! Zkusme každý u sebe přijmout tuto naději a ve chvíli ticha se ptejme sami sebe:

1. Najdu si čas na čtení Božího slova? Ovlivňuje Boží slovo můj život? Kdy jsem naposledy někomu druhému řekl o konkrétním prožitku Božího slova? Věřím, že Boží slovo je opravdu mocnější a důležitější než jakékoliv krásné a "chytřé" slovo lidské?

2. Jaká je moje příprava na mši svatou? Jaká je konkrétní

příprava před a po přijetí Krista v eucharistii? Dokážu opravdově při pokleknutí nebo při znamení kříže vnímat blízkost toho, komu se klaním? Najdu si čas na chvíli k rozhovoru s Kristem i mimo mši svatou? Je přijetí eucharistie vidět v mém osobním jednání po skončení mše svaté nejen před kostelem?

3. Věřím, že tam, kde se setkává církev, je přítomen i sám Kristus? Chci vždy vnímat v druhém hlas Boží? Dokážu vůbec lidsky naslouchat a přijímat jiný názor? Jsem ochoten říci druhým, jak mne Bůh má rád, i kdyby to byla sebenepatrnější maličkost všedního dne?

Při každé mši svaté Kristus přichází, aby se nám daroval a my máme ve svobodě možnost jej přijmout jako posilu do života. Stejně ta, jako při proměňování chléb (Tělo Kristovo) i víno (Krev Kristova) nemění svou vnější podobu, ale dochází ke změně samotné podstaty, tak i já jsem skrze vlastní přijímání Krista v eucharistii zván k tomu, aby i podstata mne samotného - srdce - se proměňovalo a bylo schopno obdarovávat Kristem všechny kolem mne. A oni právem ode mne toto nepřímě očekávají a po tom touží.

Zde se skutečně rozhoduje o našem osobním vztahu k Ježíši Kristu a zároveň i o naší účtce k Němu, která přímo následuje. Když se nám to podaří v síle Ducha svatého a s vědomím, že celá církev v tomto období touží opravdověji přijímat Krista, tak to bude ten největší vklad pro můj osobní růst i svatost církve jako takové. A potom už vůbec nebude rozhodující, jaký způsob při svatém přijímání zvolím, protože jej budu mít v srdci. To je podstata a cíl mého života.

Mějme odvahu přijmout tuto nabídku, kterou nám nabízí On sám!

Podávání svatého přijímání na ruku

Na 22. zasedání České biskupské konference ve dnech 3.-4.7. 1997 na Velehradě se biskupové po obsáhlé diskusi rozhodli požádat Svátý stolec o povolení podávat sv. přijímání na ruku. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti odpověděla na tuto žádost následujícím souhlasným listem:

Na základě žádosti J.E. Miloslava kard. Vlka, arcibiskupa pražského, předsedy České biskupské konference, ze dne 7. července 1997, jímž nám byly sděleny závěry této konference, a s ohledem na fakulty udělené papežem Janem Pavlem II. naší kongregaci, udělujeme souhlas, aby byla v diecézích České republiky dána možnost podávat svaté přijímání věřícím také na ruku.

...
Kongregace zdůrazňuje potřebu zachování následujících pravidel:

Při podávání svatého přijímání je potřebné zachovat zvyk pokládat částku proměněného chleba na jazyk přijímajícího. Jde o zvyk založený na tradici mnoha staletí.

Biskupské konference však mohou stanovit - po nutném schválení Apoštolského stolce - že na území, které jim podléhá, se může svaté přijímání podávat i tak, že se proměněný chléb položí na ruku věřících, za předpokladu, že se předejde každému nebezpečí zeslabení účty věřících k eucharistii, nebo rozšiřování mylného učení o eucharistii.

Je však potřebné poučovat věřící o tom, že Ježíš Kristus je Pán a Spasitel, a že jemu, přítomnému pod svá-

točnými způsobami, patří tatáž úcta "latraie" a adorace, jaká patří Bohu.

V obou případech má svaté přijímání podávat kompetentní osoba, která ukáže a podá přijímajícímu částku proměněného chleba a vyslovuje při tom formuli Tělo Kristovo, na kterou věřící odpoví Amen.

Co se týče podávání svatého přijímání pod způsobou vína, je třeba pečlivě zachovávat normy uvedené v instrukci Sacramentali communione, z 29. června 1970.

Podle rozhodnutí České biskupské konference bude druhý možný způsob přijímání těla Páně, totiž na ruku, v naší zemi zaveden od první neděle postní 1998. K tomu bude vydán společný pastýřský list biskupů.

Na tuto, v Evropě dosti běžnou, u nás někde více někde méně známou liturgickou praxi, je třeba se dobře připravit tak, aby nejen ti, kdo přijímat na ruku chtějí, věděli, jak správně postupovat, ale aby ti, kteří přijímat na ruku nechťejí, nejen bez potíží mohli setrvat v dosavadní praxi, ale také aby jedna ani druhá strana neměla dojem, že opačná praxe, než jejich vlastní, je špatná. Tedy: aby nedocházelo ke zbytečným osočováním a konfliktům, které vyplývají z neznalosti věci a aby ani těm, kteří chtějí přijímat na ruku, nebylo bráněno v uskutečnění jejich přání. Kromě toho je zde dobrá možnost k prohloubení znalostí o eucharistii, o podmínkách k jejímu přijímání, o eucharistické účtě, o pokání a o svátosti pokání.

-čbk-

Ústecké betlémy

Zastavíte se před kostelem sv. Vojtěcha a obdivujete jeho průčelí. Vyruší vás klinkání zvonku v šindelové zvoničce, pod kterou vás oslík upozorní na výstavu betlémů. Je to trochu jiné než loni, ale betlémů je zase plný kostel. Jsou jinak uspořádány a jsou také úplně odlišné. Kolik jich je vám neprozradím, nespočítal jsem je. Mezi všemi září ten v pozlaceném tabernáklu. Září jako tříkrálová hvězda. Co ale velikost toho uprostřed kostela! Za jeho zády zas (mohli bychom to tak říci) ten s těmi bílými figurkami. A obrátili se ke vchodu do kostela, k hlavnímu vchodu, který je zavřený: figuríny skoro v životní velikosti. Ta tmavá s dítětem v náručí. Jesle zde nejsou, zato vás překvapí dosedající labuť. Snad by se dalo říci, že v tom ani Betlém nepoznáváte. Na opačné straně, kde na zdi visí kříž, je vystavena celá hora, na střeše chatrče právě přistál anděl s nebe a už jsou tu králové od Východu mísící se se zástupy pastýřů.

Na boku zase scenérie zcela jiná, na obzoru hradby a kostelní věže, na úpatí stáda ovcí. Pootočíte oči do strany: ten bílý jehlanec je jako ledovec,

do něho vtěsnané schody, na kterých se tísní figur jako mraků a všechno se to hrne k jeslím Dítěte. Na hranolovitých sloupech kolem podlázky jak ptačí krmítka, ale jsou tu zase jeskyně, kolem nichž se mnoho pastýřů nevejde. Zato dětský kočárek je jako našlapaný poutničky spěchajícími k Novorozeneči. Kočárek je postavený na smrkové větvi, na kterou se vešel talíř s ořechy i košík navršený vyležetými jablky.

Uděláte pár kroků a stojíte pod žebříkem, před štaflemlí ve tvaru písmene A ze začátku abecedy. Na příčkách žebříku prkénka, na které se vešlo figurek jak máku. V dalším kostelním výklenku, odděleném tyčkovým plotem v zasněžené krajině, na vrcholu malé sánky. Ty před plotem jsou větší, dva lodovští koledníci se do nich zapřáhli. Co se nevešlo na sánky, svázali do uzlíků a vydali se k Betlému.

Celou Zdislavu by bylo možné popsat k zachycení toho, co už dnes není, poněvadž vánoční doba křtem v Jordánu přešla jak čas vodou znázorněný, vodou plynoucí do moře věčnosti.

P. Josef Helikar

Plánovaný hospic v Litoměřicích

Tak jako jinde ve světě jsou provozovány hospice, tak také u nás v České republice byl vybudován první český hospic v Červeném Kostelci u Náchoda. O jeho vybudování a provozu bylo již natočeno několik krátkých pořadů, které bylo možno shlédnout v televizi. Některé z nich jsou i na videokazetách, jednu z nich je možno si vypůjčit.

Asi se ptáte, co to ten HOSPIC vlastně je? Kolébkou hospicového hnutí je Anglie. Myšlenka hospice vychází z úcty k životu a z úcty k člověku jako jedinečné, neopakovatelné bytosti. Není to ani domov důchodců, ani léčebna dlouhodobě nemocných, ani nemocnice, ani rehabilitační středisko. Není určen k dlouhodobému nebo dokonce trvalému pobytu. Je určen pro ty, jejichž čas je zpravidla nemocí ohraničen a proto si dovedou o to víc vážit každého dne. Dovedou se radovat ze zdánlivých maličkostí, které my, zdraví, často nevděčně pokládáme

za "normální".

Hospic nemocnému garantuje, že:

- nebude trpět nesnesitelnou bolestí

- bude vždy respektována jeho lidská důstojnost

- v posledních chvílích nezůstane osamocen

Jde o to, naplnit dny životem, nikoliv život naplnit dny. A navíc – nejde tu jen o doprovázení nemocného, ale také jeho blízkých.

Také u nás v Litoměřicích se naskytla možnost vybudovat hospic, a sice přestavbou bývalé porodnice v areálu dnes již zrušené nemocnice. Za tímto účelem bylo založeno "Sdružení pro založení a podporu lazariánského hospice Litoměřice", jehož zakladatelé jsou Miroslav Šantín – člen vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, Tomáš Smolek, Ivo Fiedler a Roza Kašparová, pracovníci litoměřického biskupství. Sdružení je řádně zaregistrováno na Ministerstvu vnitra,

má své IČO a založený účet u České spořitelny v Litoměřicích. Bylo zahájeno jednání s projekčním ateliérem Habitat Hradec Králové, který je autorem projektu hospice v Červeném Kostelci, a s Městským úřadem Litoměřice, který poskytl veškerou stavební dokumentaci, aby mohly být zahájeny předprojektovní přípravné práce. V současné době jsme před podepsáním smlouvy na projektové práce. Dne 28. 11. 1997 proběhla přednáška MUDr. Svatošové na téma "Hospic a umění doprovázet". Přednáška byla přijata s velkým ohlasem.

Vážení přátelé, na základě těchto stručných informací o hospicovém hnutí v našem kraji, obracíme se i na Vás s naléhavou prosbou o pomoc, a to jak finanční, tak osobní (organizační, poradensko-účetnickou) a hlavně duchovní – o modlitbu, bez které by se jen stěží podařilo toto dílo realizovat. A tak budeme vděční za kaž-

dou vaši nabídku či dar.

Finanční dary je možno poukazovat buď přiloženou složenkou, nebo přímo na č. účtu 639056-478/0800 u České spořitelny v Litoměřicích, konst. symbol 379.

Podrobnější informace lze získat buď na adrese: Sdružení pro založení a podporu lazariánského hospice Litoměřice, Stránského 1313/32, 412 01 Litoměřice, nebo na tel. č. 0416/731 448-9 do 15.30 hod. (p. Šantín), nebo na tel. č. 0416/733 718 do 22 hodin (p. Smolek)

Současně nabízíme členství v našem sdružení pro všechny, kteří mají zájem na křesťanských principech s hospicovým hnutím spolupracovat a chtěli by v této tak potřebné věci jakkoli pomoci. Na požádání Vás seznámíme se stanovami.

Srdečně zdraví a vše dobré v novém roce přeji

Tomáš Smolek, Ivo Fiedler, Mirek Šantín

Dvojí "proč" ve Filipově

Salesián P. Antonín Hladký s radostí přivítal v bazilice Pomocnice křesťanů v Lurdech českého severu litoměřického biskupa, který ve čtyři hodiny ráno 13. ledna uzavřel průvod asi čtyřiceti kněží před oltářem naplněného poutního kostela. to už dozněla píseň připomínající událost z doby před 132 lety, kdy Maria přinesla radostnou zvěst umírající Magdaléně Kadeové: "Mein Kind, von jetzt an heilts" (Mé dítě, odted se to hojí), radostnou zprávu o zásahu Boha všemohoucího, který vrátil Magdaléně zdraví.

Zpěv a řeč liturgie vděčnosti a díkůvzdání přibližoval minulost současnosti a sjednocoval věřící z blízka i dálky. Čeština se střídala s němčinou

- řeči shromážděného lidu, který dokázal, že nezapomněl ani liturgický jazyk církve svým zpěvem ordinaria v latině. Biskup při homilii na Lukášovo evangelium o pouti dvanáctiletého Ježíše do chrámu podtrhl opakující se slovo Proč. "Dítě, proč jsi nám to udělal?" Nelze přeslechnout výčitku v této Mariině větě, pokračující: "S bolestí jsme tě hledali." A dvanáctiletý odpověděl: "Proč jste mne hledali, nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce?" Lukáš tento rozhovor doplňuje: Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. "Proč?" Nejčastější slovo dětských rozhovorů si říká o odpověď. Otec s matkou je nesmí přeslechnout. Je to

naléhavá otázka čekající odpověď a vysvětlení. "A proč?" Dárce života by nemohl čekat od své ratolesti tu odpověď beze slov zaznamenanou evangelistou: "A poslouchal je. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí." Jak účinná jsou slova evangelia této perikopy z Ježíšova dětství, vybrané pro bohoslužbu, shromáždující většinou rodiče dětí, z jejichž úst znovu a znovu slyšíme jejich: "Proč?"

P. Josef Helikar

Přečtěte si...

Kuschel, Karl-Josef: Spor o Abrahama, Vyšehrad 1997, 196 Kč

Nevím jak vy, ale já jsem musel být loni asi dost hodný, protože pod stromečkem jsem měl pěknou řádku knížek. Musím však prozradit, že jsem si je tam dal sám, byly to dárky pro mne ode mne.

Hned první kniha mě upoutala obálkou, na níž je obraz Abraháma a Izáka, jak spolu krácejí k oběti. Ta kniha se jmenuje Spor o Abraháma a má podtitul: Co židy, křesťany a muslimy spojuje a napsal ji Karl-Josef Kuschel, který přednáší ekumenickou teologii na katolické teologické fakultě university v Tübingen. Od tohoto autora u nás vyšla r. 1995 ekumenicky pojatá antologie Teologie 20. století, která přináší zásadní studie předních křesťanských teologů.

Tři světová monoteistická náboženství – židovství, křesťanství a islám – se uzavírala celá staletí do vlastních tradic. Vzájemné vztahy bývaly indiferentní, častěji však nepřátelské, ba dokonce i válečné. Je paradoxem, že všechna tři se odvolávají na duchovní odkaz a životní příklad jednoho člověka, praotce Abrahama. Milióny věřících se tak v živé vzpomínce vrací k jeho svědectví víry v jediného Boha.

Texty o této postavě nalezneme v hebrejské Bibli, v Novém zákoně i v Koránu. Jen společné praktické rozvíjení tohoto odkazu se až do nedávna zdálo být utopií. A jak říká autor, je v tom asi kus dobrodružství, když v této době předkládá knihu o ekumeně mezi židy, křesťany a muslimy. Bratrská roztržka v domě Abrahamově místo ekumenického bratrství: taková je ve skutečnosti syrová realita našich dnů, podíváme-li

se kolem sebe. Připomeňme si jen Bosnu, Palestinu, Kavkaz. Všechna tato jeviště krvavých sporů nejsou jistě jevišti přímých náboženských válek. Mohl by však někdo popírat, že náboženský rozměr zde hraje svoji důležitou roli?

Autor se v této knize snaží postihnout styčné body tří monoteistických náboženství

a formuluje zde poprvé reálný program abrahámovské ekumeny.

Johnson, Paul: Hledání Boha, osobní pouť, Panevropa 1997, cena neuvedena

Autor této knihy se narodil v anglické katolické rodině a po celý svůj život zůstal praktikujícím katolíkem. Je znám u nás svými Dějinami 20. století, Dějinami židovského národa a svými Intelektuály.

V knize Hledání Boha se autor zabývá zkoumáním Boží podstaty, protože chce pomoci sobě a druhým si ujasnit svoji víru – a rovněž proto, aby spolu s ostatními mohl sdílet svou víru přesvědčeného katolíka, její sílu a útěchu. Paul Johnson zkoumá důkladně a poctivě důkazy Boží existence, podstatu Boha, zabývá se pohlavím a jeho vztahem k Bohu, problémem dobra a zla, vztahem krásy a umění a Boha, ekologií, významem autority, obřadů a liturgie, jinými křesťanský-

mi církvemi i nekřesťanskými náboženstvími. Zabývá se rovněž měnícím se postojem ke smrti, dnem posledního soudu, existencí pekla a modlitbou. Závět knihy tvoří překrásné modlitby pro různé příležitosti.

Fiala, Miloslav: Myšlenky všední i sváteční, Nové Město 1997, 85 Kč

Jednou jsem objevil, že kaž-

podnětem pro jeho práci. Říká, že se snaží pouze přesněji formulovat otázky, místo aby předkládal odpovědi, a doufá, že tím snad dodá podnět čtenáři, aby se sám pokusil odpovědět.

Milet, Jean: Poznáním k víře, Karmelitánské nakladatelství 1997, 154 Kč

Tuto knihu napsal autor hlavně pro potřebu studentů a sleduje v ní tři témata, která nabízí křesťanská víra: Bůh, Kristus a Církev. Všimá si v ní, jak na otázku po nejvyšší realitě dávají odpověď nejenom filosofické systémy minulé i současné doby, ale i bádání vědecká. Ukazuje, že naplněním tohoto lidského hledání je zjevení. Kniha je napsána srozumitelně a čtivě a může uspokojit i náročného čtenáře.

La Salette, průběh zjevení a smysl poselství, Zvon 1997, 68 Kč

V minulém roce jsme si připomínali 150. výročí zjevení v La Salette. Nyní přichází na pulty brožurka, v níž nalezneme stručný a přehledný popis zjevení Panny Marie v La Salette 16. 9. 1846 a krátký, leč výstižný komentář k poselství Krásné Paní. Je zde rovněž uveřejněn dopis Jana Pavla II. biskupovi v Grenoblu ke 150. výročí tohoto zjevení.

-mela-

Knihy vydané Karmelitánským nakladatelstvím lze objednat písemně, telefonicky či faxem na adrese:

zášilková služba

Karmelitánské nakladatelství

Kostelní Vydří 58

380 01 Dačice

tel. + fax: 0332/3650

e-mail: karmel@da.bohem-net.cz

Na téže adrese lze objednat katalog kompletní produkce Karmelitánského nakladatelství, který Vám bude bezplatně zaslán.

dou neděli ráno je na stanici Českého rozhlasu Regina Praha pořad náboženské redakce Cestou naděje a víry a že zde mívá pravidelné promluvy P. ing. Miloslav Fiala, ředitel Tiskového střediska ČBK.

Ten se, podle svých slov, pokusil vybrat některé z dotazů posluchačů a z problémů, jak je přináší denní život, a každé nedělní ráno před mikrofonem částečně zodpovědět některou z otázek. Výběr z těchto jeho promluv vychází nyní knižně.

Zulehner, Paul M.: Církev: přístřeší duše, Portál 1997, 99 Kč

Autor, profesor pastorální teologie a sociologie na teologické fakultě ve Vídni, se v minulých letech zúčastnil dlouhodobého výzkumu v knize "Náboženství v životě Rakušanů" a "Výzkum evropských hodnot", a mohl se tak blíže seznámit s tím, co lidmi skutečně hýbe, co je jim opravdu "svaté". Poznatky, které takto získal, se staly

Manželky a maminky naší diecéze se sešly v Litoměřicích

Na rozdíl od malé účasti podobného víkendu pro tatínky sešlo se v sobotu na 42 maminek. A odkud maminky dorazily? Byl to Turnov, Česká Kamenice, Nový Bor, Libochovice, Hostonice, Teplice, Kamenický Šenov, Příchovice, Česká Lípa a další. Přijely taky z Kralup a Libčic z diecéze pražské.

Ještě se k tomuto setkání příště vrátíme. Dnes chceme poděkovat manželům a tatínkům i všem, kdo se v té době starali místo manželek a maminek o děti i domácnost. Pomohli jste k tomu, aby si maminky mohly alespoň na několik hodin oddechnout a zaměřit se na poslání, které mají jako křesťanské manželky a matky. Hlavní tři zamyšlení

přednesly paní Gita Vyleťalová z Krnova pracující pro Centrum pro rodinu Olomouc, z libereckého centra to byla Ing. L. Fišerová a MUDr. V. Gutová. Na základě přednesených hlavních myšlenek se pak ve skupinkách rozvinuly živé diskuse. Velmi děkujeme všem třem přednášejícím, že nám umožnily zamyslet se do hloubky nad problematikou současných rodin. A těšíme se, že se na podzim, jak si to mnohé účastnice setkání přály, sejdem znovu. Zároveň prosíme maminky, aby napsaly do Zdislavy o svých dojmech a podělily se tak o ně s druhými. Těšíme se na vaše příspěvky.

-az-

Nabídka pro rodiny na léto 1998

Vážení přátelé,

Centra pro rodinu v České republice pro Vás připravila nabídku letních týdenních pobytů s možností účastnit se přípravených programů i duchovních cvičení pro manžele. Nabídka je určena rodinám z celé ČR. Věříme, že si z ní vyberete i Vy, a přejeme Vám příjemně prožité chvíle odpočinku, legrace, poučení i vzájemného obohacení. Svoje přihlášky zasílejte na adresu příslušných pořadatelů.

Pozn. red. - z bohaté nabídky jsme vybrali pouze několik pobytů, o kompletní nabídku a přihlášku si můžete napsat na adresu: Ing. Pavel Fišer, U Strže 1097, Liberec 30, 463 11.

Centrum pro rodinu Hradec Králové

č. 9 Rokytnice nad Jizerou
Ceny: zůstávají stejné,

jako byly v roce 1997: dospělí a děti starší 10 let platí 120,- Kč/ den děti od 3 do 10 let 70,- Kč/ den (polopenze + ubytování)
Pozn.: Je třeba si přivést vlastní povlečení nebo spacáky (zapůjčení povlečení je možné, stojí však přibližně 20,- Kč/ pobyt).

Termín: 1.8. - 8.8. 1998

K pobytu č. 9 zasílejte přihlášky na adresu:

Centrum pro rodinu, Velké nám. 32, 500 02 Hradec Králové, podrobnější informace k pobytu lze získat na tel.: 040/ 66 52 332, Věra Traxlerová.

YMCA - Živá rodina

ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském

č. 10 manželská setkání - Benešov u Prahy

Termín: 15. - 22. 8. 1998

Pobyt č. 10 - přihlášky:
Centrum pro rodinu, Jiří Musil, Štěpánská 10, 120 00 Praha 2, tel.: 02/ 24 94 22 36.

Pastorační centrum pro laiky Plzeň

A) Rekreační pobyty pro rodiny:

č. 12 Svatý Jan pod Skalou
Ceny: dospělá osoba 1020,- Kč/ pobyt (plná penze + ubytování)

dítě 6 - 18 let 960,- Kč/ pobyt (plná penze + ubytování)
dítě do 6 let 720,- Kč/ pobyt (pol. strava + ubytování)
Termín: 2.8. - 8.8. 1998

B) Manželské exercicie:

č. 13 Svatý Jan pod Skalou
Téma: Naše společná cesta s Bohem
Ceny: dospělá osoba 1020,- Kč/ pobyt (plná penze

+ ubytování)
dítě 6 - 18 let 960,- Kč/ pobyt (plná penze + ubytování)
dítě do 6 let 720,- Kč/ pobyt (pol. strava + ubytování)
Termín: 19. 7. - 25. 7. 1998

Přihlášky k pobytům č. 11 - 13: Biskupství plzeňské, Jindřich Fencel, nám. Republiky 35, 301 14 Plzeň, tel.: 019-227320, 7227239.

CENTRUM PRO RODINU LIBEREC

č.18 MANŽELSKÁ SETKÁNÍ - Malé Svatoňovice
Termín: 4. - 11.7. 1998
Ceny budou upřesněny
Přihlášky na tento kurs:

Centrum pro rodinu Liberec manželé Fišerovi
U Strže 1097
463 11 Liberec 30
tel.048 - 5161551

Vikariátní setkání dětí bylo v Mladé Boleslavi

Není celkem podstatné, v čí hlavě se zrodil ten nápad. Podstatné je, že se nakonec 13. 12. 1997 uskutečnilo 1. vikariátní setkání dětí v Mladé Boleslavi. V říjnu mu předcházelo setkání katechetů a lidí, kteří mají cokoli společného s dětmi a mládeží v našem okolí. Tam se vše domluvilo, rozdělily se konkrétní úkoly a vydatně podporování Katechetickým centrem litoměřického biskupství se všichni vrhli do závěrečné etapy příprav.

Konečně nadešel den D. Děti se nesmírně těšily. Většina jich přijela vlakem. Děti byly překvapeny, že na nás před hlavním nádražím v Mladé Bolesla-

odložení bund jsme při zpěvu očekávali začátek. O zpěv se starala mládež z řepínské farnosti pod vedením Fr. Viktorína. V půl desáté se začalo vzájemným představováním; každá farnost pozdravila co nejhlasitěji ostatní přítomné. A bylo skutečně koho zdravít, protože se sešlo něco přes 80 dětí. Během písniček, které se nesly sálem, jsme se šli s dětmi převléknout, protože naše farnost připravila pro ostatní scénku s vánočním námětem. Za skandování „My chceme divadlo“ jsme s trémou, oblečení v jednoduchých kostýmech, nastoupili na improvizované jeviště. Scénka, která vyprávěla o třech králich,

užit takovéto příležitosti ke katechezi, následovala katecheze s balonky. Pomocí barevných nafukovacích balonků vykládala dějiny spásy Míla Ujčíková z Katechetického centra v Litoměřicích. Při nafukování balonků byla spousta legrace, ale i zklamání, když někomu balónek praskl. Po katechezi se děti trochu proběhly po zahradě, aby se vzápětí ztišily a soustředily se na mši svatou, kterou sloužil P. Leopold Paseka, pověřený duchovním vedením celého setkání. Některé děti, i když navštěvují hodiny náboženství, byly na mši svaté přítomny poprvé ve svém životě.

To už ale bylo poledne a čas k podávání občerstvení. Každý účastník dostal dvě obložené housky, čaj dle chuti a mohl si ještě zakousnout drobného pečiva a jablka. Další velké těšení - přijde kouzelník. Kouzelník byl již v letech, mluvil slabým

stařeckým hlasem, ale dětem se jeho umění líbilo a dokonce se jeden trik naučily. Poslední v programu byly soutěže, které začaly na zahradě. Děti se snažily nasbírat co nejvíce bodů. Počasí se nám ale pokazilo, a tak se musely některé disciplíny přestěhovat do chodby konviktu. Na závěr setkání jsme se sešli v přílehlém kostele, abychom se poklonili Svátostnému Spasiteli a poděkovali mu za nádherně prožitý den. Potom už čekala opět auta, nádraží a vlak, který nás odvezl zpět do našich domovů.

Pro děti z vesnic, kde chodí do kostela pouze jedno nebo dvě z celé vesnice a ještě často bez rodičů, je takovéto společenství velmi důležité. Vidí, že věřících dětí je více, že nejsou samy - bílé vrány.

D. Vildová
katechetka - Mšeno

vi čekala osobní auta, která nás odvezla na místo konání, do piaristického konviktu. Tam už bylo živo, i když do začátku ještě zbývalo dost času. Děti byly rády, že se opět sešly.

Sál byl příjemně vytopen. Po

kteří přišli do Betléma okradení, otrhaní, s prázdnými rukama, ale šťastní, že mohou spatřit Božské Dítě, se povedla a všem se velice líbila. Děti byly spontánní a radostné.

Protože by byla chyba nevy-

I knihy mají své osudy

Je tomu již dlouhá řada let, co jsem pracoval vedle své kantorské profese také ve starém městském archivu ve Mělníce. Při třídění a datování různých spisů se mi dostala do rukou pozůstalost po mělnickém měšťanu a radním, Václavu Suchánkovi, kde byl též uveden seznam knih, které vlastnil.

Poněvadž se jednalo o 18. století, byl jsem zvědav, jaké

knihy se v měšťanských knihovnách nacházely. Jek ze soupisu vyplývalo, jednalo se o knihy s náboženskou tematikou. U jedné z nich mě zaujala poznámka: Tuto postilu mně daroval páter Antonín Koniáš, když byl v době misí od 9. do 22. 7. 1756 u mne in habituculo (na bytě). A tak jsem se dozvěděl z této malé poznámky ihned několik skutečností. Kdy

byly na Mělnicku misie, že je vedl P. Antonín Koniáš a že to s jeho vztahem ke knihám nebylo tak zlé, jak se hlavně díky Aloisu Jiráskovi traduje.

Opět uplynula řada let, to jsem již bydlel ve Velkém Boroku u Mělníka, když můj soused, pan Rybář, mi nabídl dvě staré knihy. Skutečně je přinesl a k mému překvapení jsem kromě starého nebeklíče dostal do

rukou postilu od P. Antonína Koniáše. Je to již třetí vydání, právě z roku 1756, tedy totéž, které před 242 léty obdržel mělnický měšťan Václav Suchánek.

Těším se, že se dostala do dobrých rukou a já si s Terentianem Maurem mohl povzdechnout: "habent sua fata libelli" (mají své osudy knihy).

František Purš

Jeden vánoční dárek navíc...

...tak by se dal nazvat jeden dar, kterého se dostalo každému, kdo 28. prosince přišel nebo přijel do Jablonného v Podještědí. V adaptovaném dominikánském klášteře sv. Zdislavy je krásná koncertní síň. Už jenom pohled na bělostné stěny s obrázky světců a velký kříž s Ježíšem Kristem stojí za to. Ale v onen podvečer každý, kdo se zúčastnil vánočního koncertu, dostal něco navíc. Byl to svým způsobem Boží dar. Koncert nesl název "Aj, co nového" a Dominikánský klášter sv. Zdislavy spolu se Základní uměleckou školou byly hlavní pořadatelé. V úvodu se slova ujal důstojný otec Jindřich Gajzler. On sám se považuje za strážce hrobu svaté Zdislavy a kdo ho zná – nemůže vůbec nevěřit, že tomu tak není. V tuto

vánoční dobu zvláště hezky vyzdvihl Boží lásku, která oslovuje všechny, kteří jen trochu chtějí.

Náš národ zná mnoho koledí, ale málo je zpívá. Vyzval proto všechny, aby si na závěr alespoň jednu zazpívali. Ale to už kytarový virtuos Štěpán Rak na svém nástroji hrál a hrál. Na varhany ho doprovázela Eva Navrátilová, na violoncello Bohumil Malotín a Jakub Navrátil. Rovněž doprovodné housle v podání Jindřicha Plachého nechyběly. A tento umělecký celek připravil přítomným nezapomenutelné chvíle.

Na závěr byl tedy požádán Štěpán Rak, aby zahrál koledu "Narodil se Kristus Pán". Učinil tak velmi rád a zcela plná koncertní síň zpívala. Dlouhotrvající a zaslužený potlesk všem účinkujícím byl

jejich nejlepší odměnou. Ale obdarováni byli všichni. Na závěr opět promluvil pater Jindřich a jeho oči zářily radostí. Ocenil, že i v této uspěchané době se přeci jen umí někdo zastavit a dá přednost tomu, aby se sešel společně ve vánoční době a zazpíval si koledu.

Všem přítomným bylo pořáno všeho nejlepšího v dalším roce, ale hlavně bylo vysloveno přání Boží pomoci, bez které by vlastně člověk nebyl ničím. A přání Boží lásky – kdo by si mohl přát víc? Prostě podvečer v blízkosti svaté Zdislavy byl neobyčejným dárkem. Jistě zde mohou za všechny upřímně napsat: Pán Bůh zaplať.

Jana Juhaňáková,
Česká Lípa

Skupina ŠalMíJá v České Lípě

My Českolípáci vzkazujeme čtenářům Zdislavy: kdybyste někde viděli kazetu s názvem Srdce čisté od skupiny ŠalMíJá, kdybyste četli plakátek zvoucí na koncert této hudební skupiny, vřele vám ji doporučujeme. Nebudete zklamáni. Zažili jsme to v neděli 18. ledna v České Lípě v krásném prostředí gotického kostelíku svaté Maří Magdalény. Význam hebrejského názvu skupiny je Můj pokoj je Pán. A právě rozdávat Božího pokoje a radosti je posláním této mladé skupiny. Texty písní vycházejí převážně ze slov žalmů, které jsou tlumočeny moderním, velice jemným a hlubokým způsobem – a to po stránce jazykové i hudební. Každá píseň okamžitě navozuje atmosféru, která posluchače vede k prožívání textu, k osobní reakci na něj, k hlubšímu zamyšlení a také k osobní vnitřní modlitbě. Přiznám se, že kdykoliv cítím potřebu zastavit se, postavit se před Boží tvář, mohu si pustit některou píseň z kazety Srdce čisté...

Přejeme každému z vás, abyste také mohli prožít krásu a hlubokou radost při poslechu této hudební skupiny.

Dozvěděli jsme se také zajímavé podrobnosti o vzniku této skupiny. Jiřího a Pavla spojovalo v té době teologické studium v Praze. Pavel měl za sebou čtyři roky konzervatoře ve hře na housle, v současné době hraje na housle i na kytaru a zpívá. Jiří hrál sedm let na violoncello. Skládal a dále skládá texty i melodie písní, také hraje na kytaru a zpívá. Oba společně vystoupili poprvé 8. srpna 1995 na diecézním setkání mládeže v centru Vesmír v Orlických horách. Pro toto setkání vznikla i kapela Cvrčci, jejímiž členkami byly i sestry Jana a Jitka Maříkovy z Dobrouče. Jana hraje na klavír a na varhany a zpívá, Jitka je odbornicí na flétny všeho druhu a zpívá také. Později začal pracovat se skupinou i zvukař Petr Šolc. Všichni společně se pustili do práce od ledna 1996.

Za podpory ředitele Rádia Proglas P. Ing. Martina Holíka byla na jaře natočena první kazeta Srdce čisté. A začaly i koncerty skupiny – např. v Brně, Praze, Novém Městě nad Metují v rámci Akademických týdnů, v Červeném Kostelci, Hradci Králové, Trutnově, Litoměřicích i u nás v České Lípě. Pro skupinu bylo významné jejich setkání se Svatým otcem v Hradci Králové. V současné době Jiří Šlégr i Pavel Janděšek jsou už kněžími a plní náročné úkoly ve svých farnostech. Přejeme jim k tomu ze srdce hodně inspirace a pomoci Ducha svatého a všem členům skupiny hodně síly, rady a všechno, co potřebují pro službu ve svém povolání i k tomu, aby dál mohli rozdávat pokoj, radost, lásku a dobrotu, tyto velké plody Božího Ducha.

Moc nás potěšilo, že skupina ŠalMíJá intenzivně pracuje na přípravě další kazety i CD ve spolupráci s Rosou. Budeme se těšit na tuto další nahrávku.

-az-

Nový rok

Před pár dny jsme se rozloučili se starým rokem. Ale jak!

Manžel mi totiž navrhl, abychom letos Silvestra oslavili v kulturním domě. Nemusel mě dlouho přemlouvat, protože jsem vždycky ráda tančila.

Večer ubíhal pěkně. Pokud jsme netančili, pozorovala jsem, jak je kdo oblečen. To je totiž moje nemoc z povolání.

Bylo vidět většinou samé veselé tváře. K půlnoci přibývalo hostů s vratkým krokem.

Když odbila dvanáctá, zazvonily skleničky. Následující vteřiny moc popsat nemohu. Přáli jsme si s manželem krásný nový rok beze slov. Z romantické nálady mě probírala palba petard. Pánové je házeli na taneční parket ze všech stran i z balkónu. Zřejmě to považovali za otázku své cti. Snad každý nějaké petardy měl. Zahlédla jsem mezi nimi také větší petardy, o kterých vím, že se podle návodu nesmějí používat v místnosti.

Pekelný rámus doprovázel pekelný zápach, a tak jsme šli raději ven na čerstvý vzduch, podívat se na světýlka.

Copak světýlka, to by ještě šlo, ale ten rámus a detonace! Město se v tu chvíli zbláznilo. Jako kdyby všechny paneláky stojící tu proti sobě vyhlásily válku. Mezitím se prostranství před kulturním domem zaplnilo lidmi, kteří stříleli, zapalovali a házeli jako o závod.

Všechno se ve mně sevřelo strachem. Někteří ze "střel mistrů" byli viditelně opilí a měli tudíž potíže s mířením. Za jejich zodpovědnost bych nedala ani zlámanou korunu.

Takto vítají nový rok lidé dvacátého století. Rámusem a smradem. Jaký asi bude ten jejich nový rok? A náš?

Helena Zdislava Nejedlá

Paní Zdislava

Letos v létě

(Vypráví sestra Marie K. z Týnce nad Labem začátkem září 1997.)

Stalo se to teď, v červenci, v době těch hrozných povodní.

Moje 77letá teta bydlí na vesnici u Kolína. Jednoho dne ke mně přiběhl její mladší syn, svobodný: "Rychle! Maminka dostala silný bolestivý záchvat, je jí strašně špatně. Snad je to od srdce, snad od páteře..." Hned jsme volali sanitku, přijela brzo, v nějakých dvaceti minutách už

tetu odvážela, takže se jí pomoci dostalo v samém počátku mrtvičky. Ale ochrnula na půl těla, nemluvila.

Obrátili jsme se o pomoc ke sv. Zdislavě - nepřetržitou nověnou. Největší bolesti tetu držely tři dny. Ale co bys řekl! Druhý den po záchvatu se už sama najedla, třetí den začala mluvit! Za jedenáct dnů ji pro-

pustili domů. Chodí bez hole, mluví, všechno si v domácnosti i na zahrádce udělá sama. Jenom na kole, to jsme jí zakázali jezdit - aby nepadla a nepotloukla se.

Ona je takový typ pracovního člověka, který si nedá chvilku pokoje, aby co nejvíc vyzískal. Dřív bývala pořád v hospodářství, opatřila si křavičku a prodávala mléko; pro-

dávala i co vypěstovala na zahrádce. Věřící byla, do kostela chodila, ale ke svátostem ne. Moc na ni zapůsobilo, když její sestra, moje máti, umírala a ona byla svědkyní, jak matka přijímala svátost smíření...

Paní Zdislavo, dej prosím, ať tetička žije jako křesťanka!

(Převyprávěl Zdeněk Cyril Fišer)

Světlo

Asi se vám bude zdát neaktuální mluvit teď o světle z Betléma, když už dávno končila vánoční doba, jesličky zmizely z našich domovů i kostelů, stromček je odstrojený... Možná však, že i vás napadlo trochu se nad světlem z Betléma zamyslet.

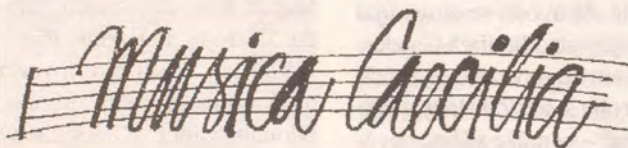
Předtím jsem si uvědomila, jak dlouhý to byl řetěz rukou mnoha skautů a skautek, řetěz těch, kdo si předávali světlo v té předlouhé štafetě, až byla nakonec zapálena i svíce v Litoměřicích, odkud si ho brali, připalovali mnozí a odkud ho dovezl do našeho města i náš otec Viliam. A my jsme si odnesli to světlo do svého domova, a tak tam celé Vánoce svítilo to světlo, které mělo svůj počátek až v dalekém Kristově rodišti - Betlémě. Svítilo tam světlo, které nám připomínalo právě Božího Syna, který o sobě řekl: „Já jsem Světlo světa..." a také: „Tak svíť vaše světlo před lidmi.“ V tomto letošním roce Ducha svatého si připomínáme i to, že Kristus, když sliboval apoštolům Ducha svatého, hned taky řekl: „... dostanete sílu, až na vás sestoupí Duch svatý, a budete mými svědky ... až na sám konec země.“ (Sk 1,8). My tedy, kteří jsme přijali Kristovo světlo, máme ho vnášet do našich

rodin, do své práce, do nejrůznějších činností. Kristovo světlo by se tam mělo šířit od člověka k člověku, jako to světlo z Betléma - dál a dál...

Taky jsme si říkali, jak to je hned znát, když se např. ve tmavé světnici zažehne jedna jediná svíčka - jak krásné, teplé světlo kolem sebe šíří, zahání temnotu... Přejme si, abychom byli takovým alespoň malým světýlkem, které bude vytvářet dobrou pohodu, příjemnou atmosféru i v prostředí, kde je temno...

Po celou dobu Vánoc jsme si pečlivě betlémské světlo ochránili. Dávali jsme velký pozor, aby ho nezhasil průvan, rozehrátý vosk nebo neopatrný pohyb se svíčkou. Hned jak jsem ráno vstala, šla jsem se podívat, zda světlo z Betléma ještě svítí. A měla jsem velkou radost, když tomu tak bylo. A mnohokrát mne přitom napadlo, že právě tak pečlivě by si každý z nás měl chránit to světlo, které v nás zažehl při křtu Duch svatý. Aby nám to světlo nic nenarušilo, nezničilo, abychom ho vlastní chybou neztratili... Snažíme se o to opravdu dost? Každý z nás? Každý den? Pořád? Co nám v tom nejvíc brání?

-az-

PRODEJNA KŘEŠŤANSKÉ LITERATURY A DEVOCIONÁLÍ ST. CAECILIA

Moskevská 11, 470 01 Česká Lípa
70m od hlavního náměstí T.G.M. - telefon 0425/265 53, 204 42

V nabídce:
velký výběr katolických knih
devocionálie, umělecké předměty,
obrazy, obrázky, pohlednice, přání,
svíčky - široký sortiment,
mešní víno
hudební literatura, hudební nástroje,
kancionály, zpěvníky, duchovní hudba na MC
a CD, videokazety

Otevřeno:
pondělí - pátek 9,00 - 12,00 13,00 - 17,00

Možnost zaslání na dobírku.
Těšíme se na vaši návštěvu!

Poklad chrámové hudby

Liturgická konstituce *Sacrosanctum concilium* říká o poměru mezi tradicí a pokrokem: "Aby se uchovala zdravá tradice a přesto se otevřela cesta oprávněnému pokroku, má každé úpravě části liturgie předcházet důkladné zkoumání z hlediska teologického, historického a pastoračního. Mimoto je třeba přihlídnout k obecným zákonitostem stavby a ducha liturgie nové formy se mají zavádět jen tehdy, vyžaduje-li to opravdový a jistý užitek církve. Přitom ať se dbá, aby nové formy vyrůstaly organicky z forem, které již existují." (SC, 23)

Tato slova liturgického dokumentu vypovídají u zcela přirozeném a nutném napětí mezi užíváním tradičních a nových prvků v liturgii. Týká se to pochopitelně i chrámové hudby.

Církevní dokumenty sice zdůrazňují jak aktivní účast věřících, tak i užitečnost liturgické služby sborů (viz článek této rubriky týkající se *Actuosa participatio*), problémem však zůstává, jak použít tradiční vícehlasé mše a proprium zpívané gregoriánským chorálem a přitom do těchto náročných zpěvů zapojit lid. Článek 34. instrukce *Musicam sacram* k tomu říká: "Zpěvy tzv. *Ordinaria missae*, jestliže jsou komponovány vícehlasé mohou být při splnění obvyklých předpisů provedeny sborem, buď a capella nebo s do-

provodem, jen když lid není zcela vyloučen z účasti na zpěvu." V jiných případech mohou být rozděleny zpěvy mešního ordinaria mezi sbor a lid nebo mezi dvě skupiny lidu ve stálém střídání buď po větách, nebo ve vhodném shrnutí větších textových celků. V těchto případech by se mělo pamatovat na to, že:

- je vhodné, aby bylo *Sanctus*, jakožto aklamace uzavírací prefaci, zpíváno všemi lidmi ve splečenství spolu s kně-

zem.

- je vhodné, aby *Symbolum* (*Credo*) jako vyznání víry, bylo zpíváno všemi, nebo takovým způsobem, který by dovoľoval odpovídající účast věřících.

- *Agnus Dei* má být opakováno kolikrát je potřeba během lámání chleba, zejména při koncelebraci.

V článku 29. ovšem instrukce *Musicam sacram* vyjmenovává 3 stupně účasti lidu (viz opět kapitola *Actuosa participatio*) a již v 1. stupni - aklamace - se uvádí *Sanctus*, jež vždy bylo komponováno v rámci jednotného celku spolu s dalšími částmi (*Kyrie*, *Gloria*, *Credo*, *Sanctus-Benedictus* a *Agnus*).

Jak je patrné, instrukce *Mu-*

sicam sacram rozlišuje mezi sborovými skladbami již zkomponovanými a mezi tvorbou novou, která by měla vždy pamatovat na zapojení lidu. Ukázkou této účasti lidu jsou například *Nešpory* pro svátek Narození Panny Marie (komponované pro opatství Montserrat) či *Missa cum populo* od Petra Ebena (nahrávka - Panton č. 810801 - 1212).

Zpěvy *propria* náleží schole, přesto se však hledá řešení, jež by umožnilo, aby mohly být

strohé výrazy právníckého jazyka a nadšeně konstatuje: "Přítalové varhany ať jsou v latinské církvi ve velké úctě jako tradiční hudební nástroj. Jejich zvuk dovede dodat církevním obřadům podivuhodný lesk a mocně povznést mysl k Bohu a vynést vzhůru k nebi."

Havarijní stav mnoha varhan v naší zemi, a zvláště v naší diecézi, je v příkrém kontrastu s tímto textem. Vždy, když se uvažuje o opravách interiérů kostelů, je třeba mít na paměti,

Hudba v liturgii

zpívány splečenstvím v latině a to zpěvy přiměřenými možnostem lidu. Proto se povoluje "nahrazovat zpěvy v graduálu vytištěné k introitu, offertoriu a *communio* jinými zpěvy, jestliže tyto souhlasí s mešní částí a se svátkem nebo liturgickou dobou. Takové zpěvy potřebují schválení příslušnou místní autoritou. (MS, 32) "Věřící se pokud možno mají účastnit zpěvu *propria* tím, že zpívají lehčí refrény jiné vhodné zpěvy." (MS, 33) Proto také bylo vydáno *Graduale simplex* (Editio typica altera, Vatikán 1975), jehož význam spočívá především v možnosti zapojení lidu. Je však nesrovnatelně chudší po umělecké stránce ve srovnání s *Graduale Romanum*. Také je třeba vždy pamatovat na to, že gregoriánský chorál se poměrně dobře pojil s polyfonní mší z většiny stylových období, což se již zdaleka nedá říci o zpěvech jiných.

Ještě o jedné oblasti bych se v souvislosti s poklady chrámové hudby rád zmínil. Jde o užívání varhan a jiných hudebních nástrojů při liturgii. Liturgická konstituce *Sacrosanctum concilium* v článku 120., kde pojednává o přítalových varhanách, jakoby na chvíli opustila

že výtvarná umění se pouze snaží připravit prostor pro liturgii, zatímco hudba je součástí liturgie samé.

Konstituce připouští užívání i jiných nástrojů: "Jiné nástroje lze připustit k bohoslužbě, pokud se hodí k posvátné službě nebo se dají pro ni přizpůsobit, pokud jsou ve shodě s důstojností chrámu a pokud skutečně přispívají k duchovnímu povznesení věřících. Souhlas k tomu dá podle svého uvážení příslušná územní autorita." (SC, 120)

Hledání správného poměru mezi tradicí a pokrokem, mezi uplatněním sborové tvorby, gregoriánského chorálu, lidového zpěvu a varhanní hry je nutno chápat jako trvalý úkol. Jistě v něm vždy budou hrát významnou roli požadavky liturgické reformy, charakter farnosti, hudební tradice některých chrámů nebo např. výročí některých významných skladatelů. Přesto se však domnívám, že je třeba neustále mít na paměti slova konstituce *Sacrosanctum concilium*: "Poklad chrámové hudby ať je s největší pečlivostí uchován a pěstován." (SC, 114)

Dle materiálů Dr. Šmída zpracoval Mgr. Petr Kolář

Zemřel Msgre Tkadlčík

Msgre Dr. Vojtěch Tkadlčík, apoštolský protonotář, téměř třiaosmdesátiletý olomoucký kněz, na Boží hod Kristova narození sloužil ještě dvě mše svaté, ráno nato ho našli mrtvého. Tento vědec, významný slávista vedle Vašiči, Činka a Stojana asi po šest let působil v duchovní správě svatoštěpánské diecéze na jejím severu jako administrátor

ve Stráži nad Nisou a v Chřibské. To ještě před tím, než mu byl odňat státní souhlas k veřejné duchovenské činnosti. Pohřeb z olomoucké katedrály sv. Václava 5. ledna s velkým počtem kněží vedl olomoucký arcibiskup ke hřbitovu mezi řadu přátel, kteří profesora Tkadlčíka na věčnost předešli.

P. Josef Helikar

Iniciativa "První Vánoce po povodni"

Z podnětu katechetů naší diecéze vznikla iniciativa "1. Vánoce po povodni". Katechetické centrum při Biskupství litoměřickém navázalo kontakt s Ostravsko-opavskou diecézní charitou a vyhlásilo v kostelích naší diecéze na 1. adventní neděli sbírku hraček pro děti v oblastech postižených povodněmi. V mnohých farnostech vzali tuto aktivitu opravdu za svou, a tak se první prosincový týden v kanceláři Katechetického centra postupně kupily tašky a krabice s novými i staršími dětskými hračkami a dětskými knížkami. Ve čtvrtek už zásilky nabyly takových rozměrů, že doslova "nebylo kam šlápnout". "Vyhrály jsme si" s kolegyní Šárkou opravdu do sytosti.

Vše bylo přebráno, urovnáno a zabaleno, a tak následující týden si zástupce DCH Ostrava-Opava mohl odvézt cca 50 banánových krabic hraček a knížek, 4 dětská kola a velkou krabici dětských, ručně vyrobených přáníček, která jsou určena pro starší lidi, na než letošní první Vánoce po povodni dolehnou opravdu tiživě.

Ředitel DCH ing. Hořínek mi řekl: "Víte, tyto lidé budou potřebovat naši pomoc ještě dlouho. Kromě té materiální je velmi důležitá i tato psychologická pomoc, že na tyto lidi stále někdo myslí. A to je ve vánoční době zvláště důležité..." Věříme, že celá akce tento účel splnila a při vánočních a jesličkových pobožnostech se v jednotlivých farnostech po-

moc dostala právě k těm, kterým je nejvíce zapotřebí.

Upřímně "Pán Bůh zaplat" patří především dětem z Bozkova, Cítolib, Cvikova, České Lípy, Děčína, Desné, Jablonce nad Nisou, Liberce a okolí, Loun, Mařenic, Měl-

níka, Mšena, Nového Boru, Počapel, Raspenavy, Semil a okolí, Turnova, Volfartic a dalším. Je vidět, že naše diecéze žije a má srdce i ruce otevřené.

Mila Ujčková, KC Litoměřice

Biskupské gymnázium

Ředitelství školy si dovoluje oslovit touto cestou rodiče a žáky stávajících 5. tříd základních škol, kteří mají zájem o studium na osmiletém církevním gymnáziu.

Ke studiu jsou přijímání absolventi 5. tříd ZŠ, kteří úspěšně složí přijímací zkoušky a předloží lékařské potvrzení o způsobilosti ke studiu.

Absolventi BGB získávají úplné střední vzdělání zakončení maturitní zkouškou. Absolvent je připraven pro studium humanitních a přírodovědných vysokoškolských oborů.

Cílem výchovně vzdělávacího působení je položit základy duchovního života každého jednotlivého studenta, rozvíjet jeho jazykové a stylistické dovednosti a vést ke kultivovanému projevu a vystupování. Znalost 3 cizích jazyků by měla přispívat k jeho schopnosti komunikace, rozhledu a orientaci ve světě. Chceme studenty vést k pochopení a přijetí základů evropské civilizace, k pochopení zákonitostí přírody a vesmíru, k logickému myšlení, k estetické vnímavosti

a kreativitě. Velkou váhu přisuzujeme práci s informacemi, a proto chceme studenty motivovat a formovat jejich schopnost informace vyhledávat, zpracovávat, kriticky hodnotit a uvádět do života.

Tomuto cíli slouží široká nabídka mimoškolních aktivit a bohatě vybavená knihovna, která se nachází v areálu školy.

Součástí gymnázia je konvikt, který zájemcům poskytuje ubytování a celodenní stravování a dále nabízí duchovní vedení.

Pro nejlepší studenty je organizován tříměsíční studijní pobyt v naší partnerské škole Douai School, Berkshire ve Velké Británii. Pravidelné kont. akty udržujeme také se školami v SRN.

Přihlášky zájemců o studium je třeba odevzdat do 28.2. 1998.

Bližší informace o činnosti školy, učebním plánu a dalších aspektech výchovy a vzdělávání poskytne vedení školy zájemcům osobně v předem sjednaném termínu.

Tel. 0417/861 392, fax 0417/861 981.

Mgr. Eva Leixnerová, ředitelka

S Duchem svatým...

"Duch svatý je ve tvých šlépějích."

Tuhle větu jsem si přečetla kdysi už před mnoha lety a vzpomněla si na ni znovu právě teď na začátku Roku Ducha svatého. Pamatuji se, že tenkrát mě tahle věta naplnila velkým klidem a uspokojením z toho, že Duch svatý není nekonkrétní, neskutečný, někdo vzdálený, ale že je to ten, kdo skutečně působí a kdo je schopen jít s námi, provázet nás na všech cestách našeho života, všude, kde se každý den ocitáme.

A vzpomínám si zároveň na slova Mons. Jiřího Reinsberga z kostela Panny Marie před Týnem, který jednou o svatodušních svátcích řekl slova, která jsem si zapamatovala na celý život: "Maria taky byla s apoštoly ve večeřadle, stejně tak jako oni i ona přijala Ducha svatého, a přece s nimi potom nechodí, aby hlásala víru ve Zmrtvýchvstalého. Protože to **nebylo její poslání.**"

V tomto Roce Ducha svatého by se měl každý opravdu snažit, aby poznal, jaké je jeho poslání. Každý z nás má poslání jiné - v rodině, ve vztahu k partnerovi v manželství, k dětem, k rodičům, příbuzným, známým, sousedům... Každý máme jiné poslání ve svém zaměstnání, ve farnosti, ve společenství, kde se scházíme, ve své zájmové činnosti... Snažme se, aby byl Duch svatý opravdu v našich "podrážkách" všude, kde budeme, kam půjdeme...

Maria byla naplněna Duchem svatým při zvěstování - a hned jde, dokonce spěchá do hor, aby pomohla své příbuzné v posledních těžkých třech měsících jejího pozeňnaného těhotenství.

A myslím si, že ještě něco je potřeba k plnění našeho poslání. Mladí v naší farnosti zpívají občas při páteční liturgii píseň, kde se říká: "Nechci být prázdný džbán, naplň mě, ty, Pane, sám. Naplňuj mě

(dokončení na posl. straně)

Neuchopitelný Bůh

(zamyšlení nad slepou uličkou...)

Katolická církev si vždy dělala nárok na to, že jediné ona, vedená nástupci apoštolů, má moc zprostředkovat nauku o Bohu v podobě a rozsahu, jak si to přál sám božský Ježíš. "Mimo církev není spása" - hlásali již církevní učitelé starověku. Za tuto větu umírali stovky mučedníků a misiionářů.

S odštěpením některých katolických kněží, řeholníků i laiků, kteří si sami založili vlastní církve s vlastní teologií (Luther, Kalvín...) a s dalším štěpením protestantů na církve a sekty, vznikla otázka, kdo tedy vlastně správně učí o Bohu, kdo je ta církev?

Nevybíravé útoky na neřády v katolické církvi ze strany protestantů a opačná mnohdy militantní odvěta ze strany katolické církve v minulých stoletích způsobila, že mnozí hledající přestali toužit po jakémkoliv církvi. A tak v posledních desetiletích převládá názor, který přijali i mnozí křesťané, že církve jsou zde jen jakési nabídky k cestě, ale nemají v nejmenším nárok něco někomu přikazovat.

Někteří dokonce staví církev přikazující určitý způsob života do světla zkostnatělé středověké mašinérie, která chce uchvátit lidskou svobodu.

Jaká tedy má být církev, podle představ těchto moderních křesťanů - modernistů?

Podívejme se na to z pohledu dvou, pro naše účely jen vymyšlených lidí, kteří se narodili jeden jako protestant a druhý jako katolík. (Obě označení budu uvádět v uvozovkách z toho důvodu, že se jedná o pracovní označení.)

Náš "protestant" věří (nebo by alespoň měl podle učení svých zakladatelů), že člověk se rodí s totálně zkaženou přirozeností, kterou může (ale nemusí) Ježíš zahalit svojí milostí a tak po smrti přijmout

do nebe. Je-li tomu tak, pak člověk ale musí poznat Ježíše a přijmout ho do svého srdce za svého Pána s Spasitelem. K tomu potřebuje znalosti - katechezi a zde je úkol pro jeho církev. Je tedy třeba, aby církev vyučovala o tom, kdo a k čemu je Bůh a přiměla jednotlivce, aby Ježíše přijal. Podle většiny propagačních materiálů, které kolují po celém světě, stačí přiznání ke Kristu v jakémkoliv chvíli života a pokud to člověk myslel upřímně, pak Ježíš pro svůj

šenu, tedy ani úplně dobrou ale ani úplně zkaženou.

Potřebuje taky katechezi a tam se dozví, že by měl především toužit po křtu, protože jediné ten může zprostředkovat vstup Boha do srdce jednotlivce. Ale křtem ještě katolík není spasen. Je sice účastný na vykupitelské oběti Ježíše, ale tuto naději na spásu může ztratit každým těžkým hříchem a ten není problém udělat. Takže náš "katolík", může hned po křtu upadnout do svého stavu v jakém byl

slib "Kdo se ke mě přizná před lidmi, k tomu se přiznám před svým Otcem" v té chvíli toho dotyčného spasil. Spolu se křtem, který má následovat po takovémto obrácení, popřípadě po přijetí Ducha svatého (jak hlásají různé charismatické skupiny), úloha církve pro našeho "protestanta" víceméně končí. Jeho církev má stát v pozadí, aby se člověk mohl ještě dovzdělávat poslušáním kázání a čas od času se má možnost v církevním společenství účastnit vzpomínky na poslední večeři Páně.

Náš druhý věřící - "katolík", který se nechce nechat svázat žádným "hotovým učením o Bohu" to má těžší. Ten by měl věřit, že když se narodil, narodil se s přirozeností poru-

ředtím. Ale co má dělat? V celku má dvě možnosti, buď prohlásí nauku katolické církve za nesmyslnou a jde si nechat nabídnout tu církev, která to má se spásou jednodušší, nebo zaklekně do zpovědnice a tam si nechá od Ježíše velkoryse hřích zase odpustit. Ale to už mu je něco přikazováno, není to jen kázání! Musí (!) svoje hříchy nahlas vyznat člověku, musí (!) jich litovat, musí (!) vykonat zadostiučinění a musí (!) mít upřímný úmysl hřích neopakovat. Navíc musí žít podle toho, co se učí u katolíků už 2000 let. Ale to je pro našeho "katolíka" nepřijatelné.

Jde tedy k bratřím protestantům, ale i tam časem zjistí, že mu staršovstvo, nebo kazatel

něco vnucuje a tvrdí, že to musí přijmout jinak nebude žádná spása.

Nakonec z hrůzou zjistí, že vlastně i ty katecheze jak u katolíků tak u jiných církví (a tím spíše křesťanských sekt) jsou vlastně vnucováním nauky!

Odejde tedy ode všech a začne hledat Boha sám ve svém nitru. Chvilí je osloven třeba osobností Siddharta Gautama - Buddhy (žil asi v letech 560-480 př. Kr.) a nebo jinými osobnostmi, které podle svých slov byli "osvícenými" přímo od Boha. Ale nakonec zjistí, že i oni po sobě zanechali náboženství s vlastní naukou, ze které nechtějí upustit (je tedy pravdou, že východní náboženství tuto svojí nauku nazývá cestami, ale i ty se musí dodržovat).

A tak si náš bývalý "katolík" vytvoří vlastní teologii - nauku o Bohu. Hodně si toho přečte a nebo na vlastní uši poslechne, ale k nic z toho nevpustí do svého srdce, aby to neovládlo jeho vůli. Všichni mají podle něho svoje pravdy (tedy cesty k Bohu), ale nikdo mu jeho pravdu nemůže dát, je totiž "nespoutatelná" a "neuchopitelná" tak jako Bůh. A tak je pochopitelné, že každý - a teď už nezáleží na tom, jestli je katolík nebo protestant, či buddhista nebo hinduista či vyznavač jiného božstva - kdo se odváží něco prohlásit za cestu pro něho, je nepřitelem, protože něco vnucuje.

Ale proč se tedy Bůh tolik snažil a poslal na svět svého Syna, aby lidi zachránil a proč zakládal církve? Proč příslibem moci obdařil dvanáct Galilejců a další své vyznavače??? To je asi jediná otázka, na kterou si náš bývalý "katolík" nedokáže odpovědět...

...A nebo, že by přeci jen ti staromódní katolíci měli pravdu?

Michal Podzimek - jáhen

Křesťanský laik v liturgii /5/

Jsme lid Boží - královské kněžstvo

Záhlaví dnešního článku vyžaduje vysvětlení. Ano, vskutku: Křesťanští laici jsou lid náležející Bohu, národ svatý, královské kněžstvo. Co však ta označení naznačují, z čeho vyplývají a co pro nás život znamenají?

Co o tom říká Písmo svaté

Dokumenty II. vatikánského koncilu vyvozují praktické důsledky pro život církve z toho, co čteme v Písmu svatém o poslání křesťanů, tedy lidí, kterým se dostalo milosti křtu a kteří setrvávají v posvěcující milosti Boží.

Nejčastěji se citují slova prvního listu svatého apoštola Petra: "Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu." (1 Petr 2,9). A přímo nám ukládá: "I vy sami buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti, Bohu příjemné skrze Ježíše Krista." (1 Petr 2,5).

V knize Zjevení svatého apoštola Jana čteme, že to byl Pán Ježíš Kristus, "jenž nás miluje, svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce." (Zj 1,5-6).

Apoštol Pavel tuto myšlenku vyjadřuje takto: "Jste jako budova. Jejím základy jsou apoštolové a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu. V něm i vy jste budování působením Ducha svatého v Boží příbytek." (Ef 2,20-27). Tentýž apoštol nás z tohoto důvodu vyzývá: "Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba!" (Řím 12,1).

Jediné kněžství Kristovo

Věřoucná konstituce II. vatikánského koncilu o církvi "Lumen gentium" nás učí: "Všeobecné kněžství věřících se sice podstatně liší od svátostného neboli hierarchického kněžství, přesto však jsou mezi nimi vzájemné vztahy: Jedno i druhé se totiž podílí na jediném kněžství Kristově."

Zásadní poslání křesťanských laiků, vyplývající ze všeobecného kněžství Božího lidu, shrnuje konstituce o církvi takto: "Při svém znovuzrození a pomazání od Ducha svatého jsou pokřtění posvěceni jako duchovní dům a svaté kněžstvo, aby každým křesťanským skutkem přinášeli duchovní oběti a hlásali moc toho, který je z temnoty povolal do svého podivuhodného světla. Proto všichni Kristovi učedníci setrvávají v modlitbách, chválí společně Boha a přinášejí sami sebe jako živou a svatou oběť, která se líbí Bohu. Všude ve světě vydávají svým životem svědectví o Kristu."

Dvojitá účast na jediném Kristově kněžství

Náš Pán - Ježíš Kristus, velekněz a jediný prostředník mezi lidmi a Bohem, učinil ze své církve "kněze Boha, svého Otce" (Zj 1,6). Celé společenství jako takové je tedy kněžské. My věřící jsme svátostmi křtu a bířmování povoláni k tomu, abychom své křestní kněžství vykonávali každý podle svého vlastního povolání. Tedy tam, kam nás Pán povolal: ve své vlastní rodině, v obci, v zaměstnání, ve farnosti, tedy v tom postavení, ve kterém se nacházíme. Protože taková je vůle Boží.

Svátostné kněžství našich biskupů a kněží je rovněž zakotveno v kněžství Kristově. Toto svátostné, nebo jak také

říkáme, služebné či hierarchické kněžství, se však podstatně liší od všeobecného kněžství všech věřících. Svátostné kněžství našich duchovních slouží ke vzniku a dalšímu rozvoji křestní milosti věřících. Je to jeden z důležitých prostředků, jimiž Kristus pokračuje v budování a vedení své církve. Víme, že jen biskup nebo kněz může sloužit mši svatou či udělovat svátosti, které nám umožňují život víry podle Ducha svatého. Právě proto se toto služebné (hierarchické) kněžství předává zvláštní svátostí - svátostí kněžství. Skrze svátostné kněžství kněží a zvláště biskupů se přítomnost Krista jako hlavy Církve stává viditelnou uprostřed společenství věřících.

Význam svého vlastního křestního kněžství tedy nikterak nesnižujeme tím, že dbáme na důsledné dodržování hierarchické jednoty církve, že posilujeme oprávněnou autoritu duchovních správců svých farností a odmítáme snahy o jakési podivné "zrovnoprávnění" věřících. Utrpěla by tím církev, která - má-li zůstat Církví Kristovou - bude vždy hierarchická. Utrpěla by tím i naše osobní křestní kněžství, protože by se nemohlo rozvíjet v Duchu svatém k další plnosti a dokonalosti. Nemohli bychom ani řádně uplatňovat svou úlohu v liturgickém životě. Proto také myšlenky, s kterými přichází například hnutí "My jsme církve" musíme odmítnout, jakkoliv se snaží křesťanským laikům vlichotit.

Naše vlastní křestní všeobecné kněžství má své vlastní nezaměnitelné poslání. Uskutečňujeme ho nejen v posvátném prostoru kostela, ale také a především ve svém každodenním životě. Tam svým slovem - a zejména svým jednáním a chováním zvěstujeme Boží království a hlásáme Boží slovo. Mezi svými bližními osvědčujeme své kněžství skutky duchovního a hmotného milosrdenství. Především tak se projeví a uplatní ona zvláštní milost, které se nám od Ducha svatého dostalo ve svátosti křtu. Takové je naše poslání v církvi i ve společnosti.

-Vr-

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad farní rady

Když tak čtu různé úvahy o farních radách, dokonce někdy o zakládání farních rad věřícími bez faráře, dovoluji si upozornit, že farní rady nejsou a vůbec nemohou být nějakou laickou iniciativou, nýbrž pomocí faráři naprosto odvislou od faráře a biskupa. Pomocí jistě potřebnou, nicméně věřící, kteří touží nebo cítí potřebu určité laické iniciativy - a to by měli více méně všichni - musí uvažovat o možnostech jiných: ať již bez nějakého právního rámce, nebo o sdružení věřících dle církevního práva, nebo třeba občanských sdruženích, podnikatelských subjektů

či politických stranách. Poměrně často jsou u nás zmiňovány a ceněny různé modlitební či biblické skupiny a převážně mládežnická "spolča", zatímco iniciativy jiné - zájmové, podnikatelské a politické - se mnohdy v církvi těší až podivuhodně malé popularitě. Mají však svůj zcela jedinečný význam: Jsou krokem z ghetta vymírajících zapšklých skalních katolíků směrem k těm, kteří od nás křesťanů mají poznávat radostnou zvěst a kterým máme ukázat toto poselství v životě. Ovšemže to vše musí být spojené s opravdovou zbožností, která se

projevuje skutky, a s postoji věřícího křesťana (nakolik také řečmi a tradičními křesťanskými symboly, to už může být různé). A všechny laické iniciativy, ať už obsahu přímo náboženského nebo jiného, mají tu výhodu, že mohou být nezávislé na tom, jaký je ten či onen pan farář, že tady je úkolem biskupů a kněží pouze povzbuzovat, sledovat a podle potřeby případně v potřebné míře usměrnit. Není tu na nich prostá a naprostá závislost jako ve výše zmíněném případě farních rad.

P. Vít Jůza, Chřibská

Humor, zábava

- "Pane vrchní, pamatujete si na mne?"
"Ne!" "Před hodinou jsem si u vás objednal řízek!"

- Naštvaně se ptá lékař pacienta: "Tak než jste přišel ke mně, šel jste k nějakému mastičkáři. A co vám ten pitomec poradil za hloupost?" "Abych šel k vám, pane doktore."

- Pan Vomáčka zaklepe na nebeskou bránu. "Tak pojd'te, pane Vomáčka, podíváme se, jestli sem patříte," otevírá svatý Petr, listujíc ve své tlusté knize. "Vomáček, Vomáčik, aha, Vomáčka, už vás mám. Pomáhal jste starým lidem, nelhal... Ale moment, co tady ty krádeže v obchodě?" zvedne obočí sv. Petr. Pan Vomáčka se zadívá upřeně Petrovi do očí a pak třikrát zakokrhá: "Kykirikíí, kikirikíí, kykirikíí...!" Sv. Petr se zarazí a rychle ho okřikne: "No, tak nerejpejte. Jste přijat."

- Katolický farář a evangelický pastor spolu vášnivě diskutují o tom správném způsobu slavení bohoslužby. Diskusi nakonec smířlivě uzavře katolický kněz: "Inu, bratře, vždyť vlastně každý chválíme Pána. Vy tím svým způsobem, my tím jeho..."

- Mladý muž leží v posteli nemocen. U dveří zazvoní dívka s kyticí v ruce. Otevře jí starší dáma. "Přišla jsem k nemocnému na návštěvu. Jsem jeho sestra." "To mě těší. Jsem jeho matka."

Orelská jednota Chomutov

pořádá

sportovní odpoledne

**7.3.1998 (sobota)
od 13,00 do cca 18,00**

na 3. ZŠ - Na Příkopech

(pro přespolní sraz u Děkanského úřadu v Chomutově
ve 12,30 hod.)

Proběhnou turnaje: v kopané (4 hráči + 1 brankář)
v odbíjené (6 hráčů)

Pro mladší účastníky budou připraveny různé soutěže.

Závazné přihlášky posílejte na adresu: Lukáš Tomko
Kadaňská 3687
430 01 Chomutov
nejpozději do 27.2.1998!

Zápisné: 15,- Kč na osobu.
S sebou čistou sportovní obuv a svačinu.
Hrajeme o hodnotné ceny!
Všichni jste srdečně zváni.

Předávání Božího zjevení

Bůh se nám dává poznat jako ten, jemuž není lhostejné, jak lidé žijí, o co se snaží, co je těší nebo naopak trápí a k jakému konci směřuje celý jejich pozemský život. Nezavrzuje se v hněvu vůči těm, kteří ho odmítají a pohrdají jeho dobrotou, ale s láskou je stále znovu volá a jde jim vstříc. Bůh totiž "chce, aby se všichni lidé zachránili a *došli k poznání pravdy*" (1 Tim 2, 4), to je k poznání Ježíše Krista, který "se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením" (1 K 1, 30).

Věřoučná konstituce o Božím zjevení nám objasňuje předávání obsahu Božího zjevení lidem všech národů těmito slovy: "Bůh ve své velké dobrotě zařídil, aby to, co zjevil ke spáse všech národů, zůstalo navždy neporušené a bylo předáváno všem pokolením. Proto Kristus Pán, v němž je dovršeno celé zjevení svrchovaného Boha (srov. 2 Kor 3, 6-4, 6), dal apoštolům příkaz, aby evangelium, které už dříve přislíbili proroci a které on sám naplnil a vlastními ústy vyhlásil, kázali jako pramen veškeré spasitelné pravdy i celého mravního řádu všem lidem a sdělovali jim Boží dary. To věrně plnili jednak apoštolové, kteří ústním kázáním, příkladem a ustavováním řádu předávali to, co přijali z Kristových úst, že styku s ním a z jeho skutků, i to, čemu se naučili z vnuknutí Ducha svatého, jednak ti apoštolové a učedníci apo-

štolů, kteří z vnuknutí téhož Ducha svatého zaznamenali poselství o spáse písemně.

Aby se však v církvi stále zachovalo evangelium celé a živé, zanechali apoštolové jako své nástupce biskupy a "postoupili jim své učitelské místo". Tato posvátná tradice a Písmo svaté obojího Zákona jsou jako zrcadlo, ve kterém církve putující na zemi nazírá Boha, od něhož všechno přijímá, až do času, kdy bude přivedena k patření na něho tváří v tvář, tak jak je" (srov. 1 Jan 3, 2). (DV 7)

Jako lidé máme od Boha dar svobody v rozhodování a uloženou povinnost volit to, co je dobré a správné. Jak ale můžeme vždy s určitostí vědět, co je pro nás a naše bližní skutečně dobré a správné? Naše poznání je omezené, dílčí, neumíme uchopit jednu provzdu celou skutečnost. Každý vědec ví, jak rychle se vyvíjí poznání v jeho oboru, jak rychle mnohé zdánlivě jisté poznatky zastarávají nebo nabývají jiného významu v souvislosti s novým poznáním, jak je možno zachycenou skutečnost vykládat různými způsoby. Každé lidské poznání toho, co se děje v nás i kolem nás, je vlastně jakýmsi dobrodružstvím s neznámým koncem. Jako by to byla cesta na velikou horu, během níž pozorujeme okolní krajinu; jak se dostáváme výš a výš, vidíme jednotlivosti v nové perspektivě, ale stále vidí-

me jen svůj úsek cesty – a ten, který jde k vrcholu jinudy, vidí možná něco jiného. Naše svoboda v rozhodování se tak do jisté míry stává i naším ohrožením. Vždy nám hrozí, že se rozhodneme špatně, že se zmýlíme, někoho zklameme nebo i zraníme, prostě schválíme a uděláme něco, za co se později stydíme a co odsuzujeme.

Pastýřský list našich biskupů pro druhý rok přípravy na Velké jubileum roku 2000 nám mimo jiné klade na srdce: "A v osobní, pokud možno denní četbě Písma, necháme Ducha Božího, který Písmo inspiroval, mluvit k všedním i svátečním dnům našeho života".

Nebojme se nechat ozářit své vlastní rozumové poznání reality života světlem Božího zjevení. Rozhodně to nebude k naší škodě, vždyť Bůh ví všechno lépe a dokonaleji než my sami. Poskytněme více místa zjevené Boží pravdě ve své mysli a přimějme své srdce k ochotnějšímu následování vtěleného Božího Slova a brzy sami na sobě poznáme, že Boží slovo má moc uchránit nás mnohého zla a dovést ke spáse.

(dokončení ze str. 12)

Duchem svým, prosím tě, naplň mě, ať Duchem přetékám."

Jsmo ve svém srdci plni špatností – chceme-li aby k nám Duch svatý přišel, aby nás naplnil, musíme se snažit odstraňovat v tomto roce postupně ze sebe všechno, co tam nepatří – svoji lhostejnost, liknavost, pohodlnost, závistivost, sobectví, pýchu, vypínavost, faleš, uzavřenost jen do sebe, zahořklost, nenávisť, pesimismus...

Tak abychom byli jako ten prázdný džbán, který bude moci Duch svatý naplnit až po okraj **svou** láskou, svou silou, světlem, radostí... Tak aby každý z nás mohl plnit své, s nikým nezaměnitelné poslání.

Byli jsme naplněni Duchem svatým ve svátosti křtu, někteří z nás v přijetí svátosti biřmování. A tak v tomto roce denně prosme Ducha svatého, aby nás stále znova a znova naplňoval, tak abychom mohli jít a vnášet Ducha Božího všude tam, kde od rána do večera budeme. Aby byl Duch svatý opravdu i v našich šlépějích. Aby tak mohly mezi druhými působit plody svatého Ducha – "lásky, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost" (Gal 5, 22).

-az-

